

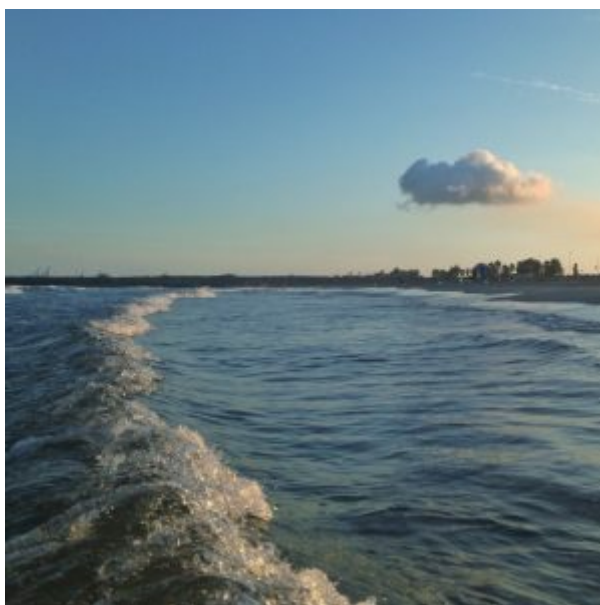
Fotografia de [Mitch Vanbeekum](#)

Don't look for meaning in the words. Listen to the silences.

SAMUEL BECKETT

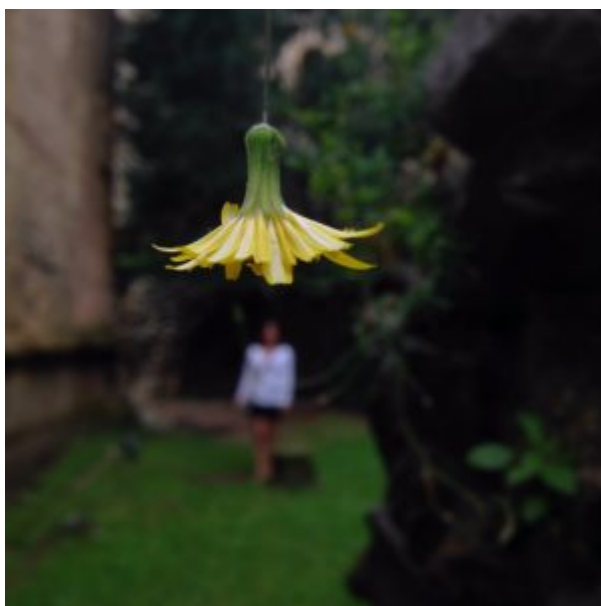
~.~

El llamp cec, el tro soterrat
de l'onada al trenc, la fonda
batalla d'un silenci cargolant-se
en la petita indulgent
fins a besar-te suaument
els peus.

~.~

Paraigua cada flor, serena
corona de pluja, pètal a pètal
boca que et pronuncia
mentre alena.

~.~

Per dir-les, algunes coses necessiten ser traduïdes al silenci.

~.~

Arpegi sense arpó
de la mar, arpa remor
d'onades alenant ja
tardor, tardor, tardor...

~.~

Nus sota un pi,

som llum recosida
amb verdes agulles,
llum que es recull
amb dits de resina,
i pinyes atònites
els nostres ulls.

Flocs de neu
a contrallum,
delint-se a frec
en l'usdefruit,
els meus per tu.

Pinyes d'or.
Corriols de reg.
Et bese un pit.
«Prohibit fer foc».

~.~

De l'esperança ens cal
solament l'engruna:
petxines vora mar
i aquesta nit feta a mà
amb les més brunes
trenes de la lluna.

~.~

Com desorbitats planetes
de galàxies llunyanes,
les infinites danses
dels insectes al voltant
del fanalet de l'emparrat
de l'alqueria, les dels amants
discrets pels viaranys
secrets de la lluna plena,
la de la tribu fent foc,
fent foc, fent foc.

~.~

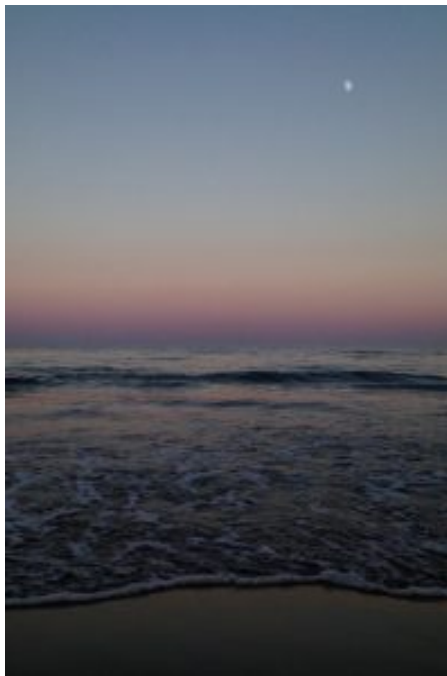
De l'ham de llum
cull-ne la runa, bull-la
al caliu d'una tenebra
pura, vetlla-hi lent
el foc blau de l'ull.

Vetlla-hi l'espurna!

~.~

Sabor de prunes negres
vora mar en nits d'agost.
Regust de tu i d'estrelles,
al cor em fas rebost
de mores i d'ametlles.
A besades despresa,
de l'horitzó en fem most.

~.~

sol rasant vora mar
sal de llavis suspesos
besos com lluernes

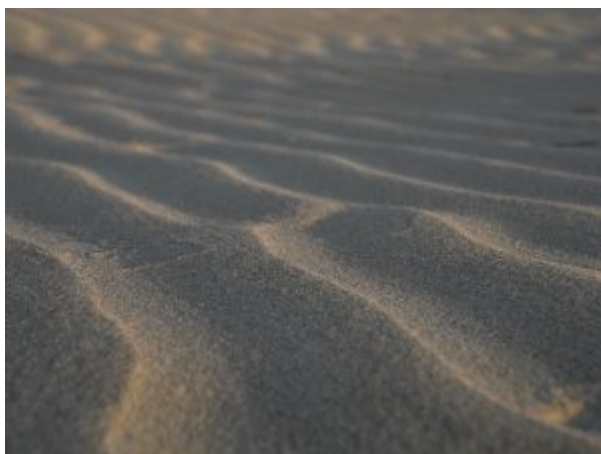
~.~

I amb la pinya entre les dents l'esquirol va dir:
ara us fareu petons amb perfum a pi.

~.~

La mar esculpida en la sorra
del rellotge, hores de sal
entre els dits... I una petxina
blanca que me'ls recompta: cinc!

~.~

Gairebé dos mil anys i fer olives.

No sé si dir-ne amor o poema.

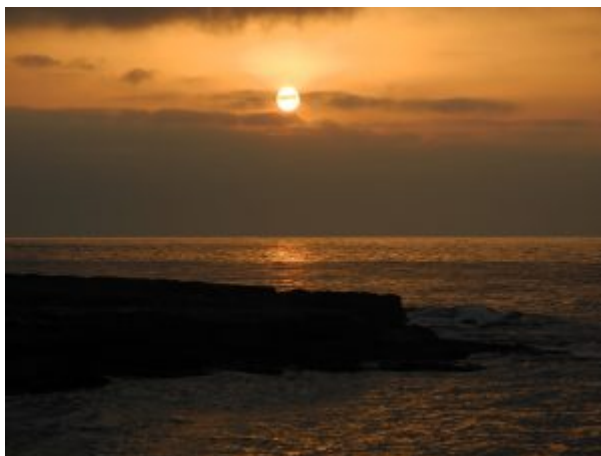
~.~

Qui escolta ocells
aixeca el cap, enlaira
ulls i mirada.

~::~~

Com l'arna libant nèctar
dins de l'ambre efímer,
pressents que el fòssil
és l'entomòleg.

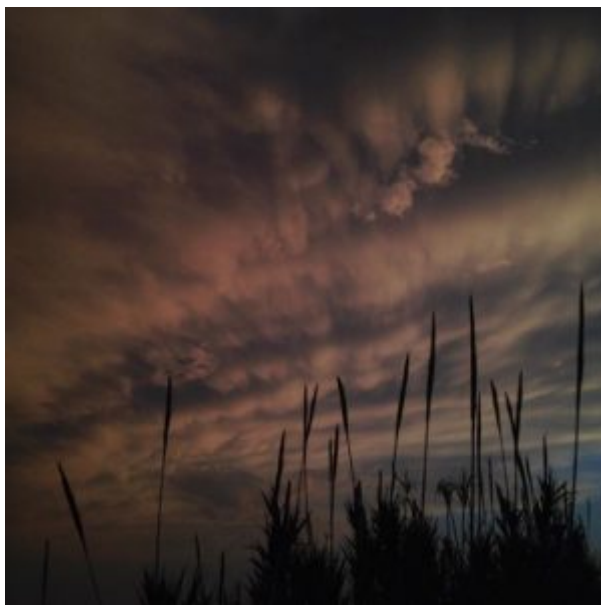

~::~~

Hi ha un vaivé de seda
finíssima, un mar de la nit
les ones del qual trenquen
de memòria, un horitzó
submergit que no esquerda,
un silenci de conquilles
dibuixant llavis, la llum
d'una llum sense pressa.

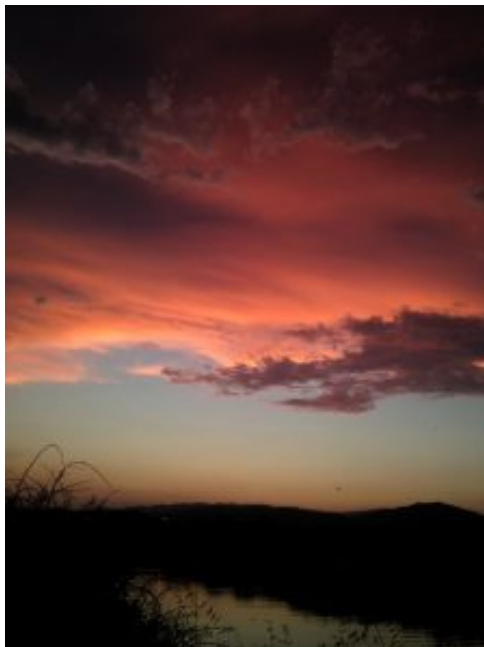
~.~

Arpa del vent, pinta dels núvols,
profecies de pluja, estendards
en flames, canyars de l'esperança,
vocals alambinades del teu nom.

~.~

Mentre jo bevia la sang
del crepuscle, els mosquits,
xuclaven la meua.
La justícia poètica pica.

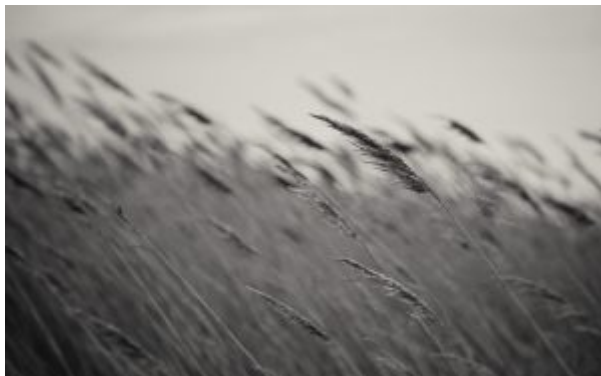

~.~

Queixes d'ultratomba al desguàs
de la banyera ens ho advertien:
el paradís és veïnat de l'infern
i mai no arriba a fer-se barri.
I les ànimes, allà, resten abraçades
per sempre en un sol [#anell](#).

~.~

Vent pentinant
canyes xiules, concert
d'arpa amb flautes.

~.~

Ha plogut bé.
Xicrandes i núvols
pacten un to.

~.~

Petites prunes de juny,
silvestres perquè s'escapen:
no em cap el grapat
dins del puny.

~.~

Ocells, llavors,
i lliures a camp ras.
Tot vol és sembra.

~.~

Pi negre en la nit, niu
buit de l'hivern, allotja
una estrella.

~.~

Sé del cert que es mor de nu.
Et diré tota la *velitat*, la fonda
pell del ver que el vel translluu.

~.~

Aranya de l'amor, devora
tots els cucs de la mort.
No et treuré jo el vel
a l'altar dels xiprers,
ni les llàgrimes de rou
d'uns ulls ja de pedra.
Aranya de l'amor, tinc
per tu versos de seda.

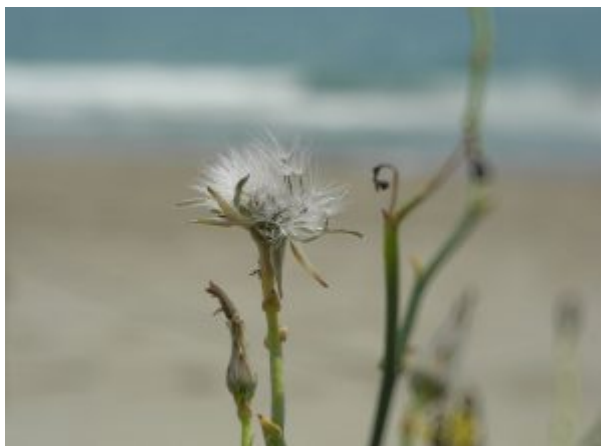
~::~~

Flaires, memòria,
com l'eco de la llum
d'unes campanes.

~::~~

L'expectant
no espera, ja vol
abans del vent.

~.~

Adaptar-se a incertes llunyanies:
el desconcert de violes i lliris
on t'has de treure les ulleres de miop
perquè no saps en quin punt
guanyes o perds vista d'a prop.
Ni si, durant el temps perdut
que trigues a enfocar, vas perdent
alguna altra cosa clau
segons la distància inclement
d'una pàgina o d'uns llavis.

~.~

Mentre uns s'excaven, uns altres
els tunelen, inclementment.
Després, de l'esllavissada,
en diuen despreniment.
Que desinteressats,
quina santa filantropia!

~.~

Al fons del gran pou
de la nit l'albada,
quin sucre la sal
més negra, estimada.
Té llengües la mar,
deu dits la mirada.

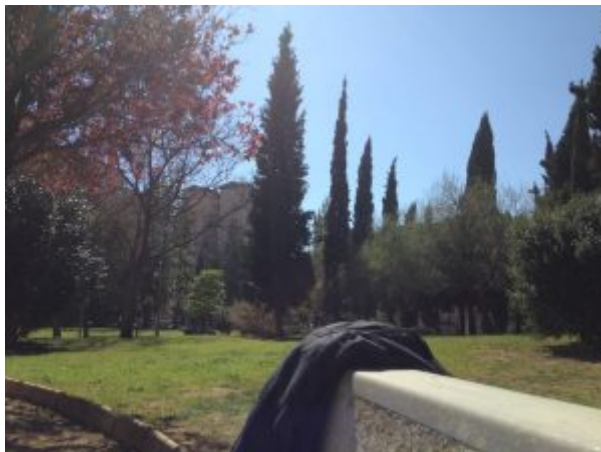
~.~

Si sospeses l'immòbil,
trampolí la balança
que es desbressola sola
i en l'onada et desperta.

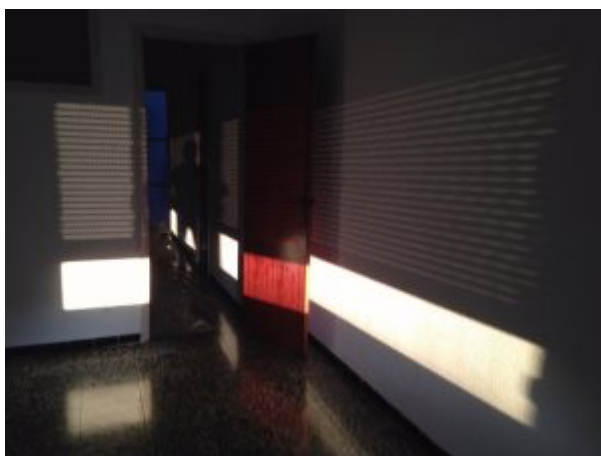
~.~

Ulls clucs i, cos d'herba,
fer-se jaç, quan el sol
s'obre en la rosa d'allotjar
un somni a les parpelles.

~.~

També en la mudança
la llum dibuixa versos.

~.~

Cal desfer-se de tot
el que caldrà demà
i, en canvi, recordar
tot el que, en anhel
pur, volíem. Somiar
sempre ve de més
enrere que més enllà,

com l'àngel secret
d'una fulla que mai
no aprén a caure.

~.~

Ai la poesia, eixa nit
estesa a contrallum
com una radiografia
a la qual clous els ulls,
com si somiares,
per no veure-hi
els ossos trencats
ni el cor a la mà.

~.~

Travessats en silenci,
com el crit dins l'espill,
com la clau al pany
de la casa perduda.
Travessats en silenci,
en aquell cantó fosc,
en aquell punt del coit
on la ciutat també calla.

~.~

Mudança, mu-
da dansa de mans, mú-
sica pura de si-
lenci, mu-
tació en si
mateixa, comiat en si
bemoll sos-
tingut, sos-
tingut, sos-

tingut, sos-
... — — — ...

~.~

Pujaré al terrat, aixecaré la crossa,
brandaré un llampec i deixaré escrita,
entre la pluja i l'aire, una sola i última paraula.
I, quan tornes, ja sense pressa, del teu vell futur,
continuaràs sense entendre res.
La poesia no consola. Allibera.

~.~

Tota la nit
la música de la gota
al fil d'estendre.
La música de la gota
al fil d'estendre
tota la nit.
La gota al fil
d'estendre tota la nit
la música.

~.~